

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 46.

17de november 1900.

26de aarg.

Gamlemor læser aviser.

Børneblad

ubkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksemplarer leveres det for 40 cents, og over 25 eksemplarer for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. D. P. Bangsnes, Story City, Iowa.

Penge og bestillinger samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til

Lutheran Publishing House, Decorah, Iowa

Bemærkninger til Bibelhistorien, stykke 95.

Jesu begravelse.

"Man bestemte hos ugudelige hans grav, men hos en rig var han i sin død" (Ef. 53, 9).

Jesus fik en ærefuld begravelse. Det var ikke efter fiendernes ønske. De havde nok haabet, at han ligesom de to røvere skulde af stridsmændene blive gravet ned i jorden paa det første det bedste sted de fandt. Men saa var ikke Guds vilje. Han var nu udfriet af fiendernes vold. Nu tager Jesu venner sig af ham.

Josaf af Arimatæa, eller Rama, Samuels hjem, gik til Pilatus og bad om at faa tage Jesu legeme og begrave det.

Denne Josaf var en høitstaende mand, en raadsherre. Han havde været en discipel af Jesus, men hemmelig; han turde ikke lade de andre raads herrer faa vide det. Han var bange, de vilde gjøre nar af ham for det og kanske støde ham ud af raadet.

Sammen med ham kom ogsaa Nikodemus for at begrave Jesu legeme. Han bragte med sig 100 pund røgelse og myrra for at lægge rundt Jesu legeme og dets enkelte lemmer og derpaa svøbe det ind med linned. Denne Nikodemus kender vi ogsaa fra før. Det var ham, som kom til Jesus om natten for at tale med ham. Han var ogsaa medlem af det høie raad; han var desuden en farisæer og var kommen til Jesus om natten, fordi han var bange for at lade folk vide, at han kom til Jesus.

Disse to, der før var saa rædde, var nu blebne modige. De bekjendte sig nu offentlig til Jesus. De skammede sig ikke mere ved at kaldes Jesu disciple. Skjønt han nu var død og hans legeme blev betragtet som en forbrøders lig, agtede og elskede de dog Jesus. De var forbisset om, at han ikke var nogen forbrøder, men at han var den, han havde sagt. Saa gav de ham en hæderlig begravelse, lagde ham i en ny grav, udhuggen i en klippe tæt ved Golgata, i en have, som tilhørte Josaf af Arimatæa.

Disse før saa svage mænd bestjæmmede nu Herrens disciple. Thi disse vovede sig ikke hen til Jesu fiender for at bede om hans legeme.

Her kan vi se, hvorledes Gud kan gjøre dem, som er svage, sterke; men at de, som tror sig sterke, ofte bliver bestjæmmede i farens stund.

Her skal vi ogsaa huske Herrens ord: "Hvo som bekjender mig for menneffene, ham vil jeg bekjende for min himmelske fader. Men hvo som fornægter mig for menneffene, ham vil og jeg fornægte for min fader, som er i himlene." Men allermost skal vi betænke den trost, vi har af Jesu begravelse. Thi dermed har han begravet vore synder, helliget vore grave og borttaget deres fælshed.

De, som dør i Kristus, kommer til fred og hviler i sine kammere indtil opstandelsens store dag.

Dette, som nu er fortalt, fandt sted fredags aften mellem kl. 3 og 6.

Den næste dag, som var den stille, store sabbat, gik hpperstepræsterne og farisæerne til Pilatus og bad ham sætte vagt ved Jesu grav. Hvorfor det? Jo, sagde de, denne bebrager — saa kaldte de Jesus — sagde, mens han levede: om 3 dage vil jeg opstaa fra de døde. Forat nu ikke disciplene skulde komme og stjæle liget og saa sige, at Jesus var opstanden, derfor vilde de, at der skulde staa vagt ved graben. De fik vagten og forseglede stenen.

Heraf ser vi: Jesu fiender havde en ond samvittighed. De fik ikke ro for Jesus, selv om de havde faaet ham afbage.

De var bange for, at det skulde ske, som Jesus havde sagt.

Men idet de i sin blindhed tænkte at forhindre det, maatte de selv tjene til at stadfæste Jesu ord om sin opstandelse. Thi nu blev deres egen vagt vidne dertil. Saaledes maa altid Jesu fienders raad og anslag ved Guds naadige førelse tjene til at bekræfte Guds ords sandhed og tjene Kristi sag og Guds Kirke.

Pille Dot.

Tredje kapitel.

Den lille grav.

Gamle Salomon grov en dag en grav i et meget roligt hjørne af kirkegaarden. Dot var som sedvanlig hos ham og passerede paa sin godslige, barnlige maade.

"Det er en pæn grav, dette", bemærkede den gamle mand, idet han jebnede fiberne med sin spade; "smuk og tør ogsaa; den vil gjøre mig ære."

"Den er meget liden", sagde Dot.

"Ja, den maatte være liden, naar den er til en liden pige; du vilde ikke behøve en meget stor grav, Dot."

"Nei", sagde Dot; "men du maatte have en meget stor, maatte du ikke?"

Naar hans egen grav blev nævnt, henfaldt Salomon altid i en af sine drømmerier; men han blev vakt deraf, ved at Dot hurtigt spurgte:

"Er det en meget liden pige?"

"Ja", sagde den gamle mand; "kænst paa din størrelse, Dot. Hendes papa kom for at tale om graven. Jeg var paa kontoret, da han kom, og han sagde: 'Jeg ønsker et hyggeligt og roligt lidet hjørne; thi det er min lille pige.'"

"Saa han bebrøbet ud?" spurgte Dot.

"Ja", svarede Salomon; folk ser i almindelighed bebrøbede ud, naar de kommer for at tale om grave."

Dot havde aldrig med saa megen interesse seet paa, at en grav blev gravet, som hun gjorde det med den lille piges. Hun forlod aldrig Salomons side, ikke engang for at lege med sin dukke. Hun var ogsaa meget stille, som hun stod der med sine øine vidt aabnede og iagttag alle hans bevægelser. Han undreder paa, hvad der var kommet over hende, og saa flere gange næsten ængstelig op, idet han kastede op spader fulde af jord.

"Gamle Salemn", sagde hun, da han var færdig, "naar skal de begrave den lille pige?"

"Imorgen formiddag", sagde den gamle mand, "omkring klokken elleve."

Dot nikkede paa hovedet og besluttede, at hun vilde være i dette hjørne af kirkegården klokken elleve.

Da Salomon kom tilbage fra sin middag og gik hen for at se paa den lille grav for sidste gang, fandt han bunden bedækket med hvide tusendfryd, som Dot havde kastet ned.

"Hun har faaet den til at se smuk ud, Gud selvsigne hende!" mumlede han.

Dot listede sig bag buksene tæt ved kapellet næste dag for at se den lille piges ligtog komme. Hun saa den lille ligkiste blive taget ned fra ligbognen og baaret hen foran kapellet. Derpaa saa hun følget stige ud af bognene, og en dame og herre, som hun var vis paa var den lille piges far og mor, gik i spidsen. Damen holdt lommetørklædet for sine øine, og Dot

kunde se, at hun græd. Efter hende gik to smaa-piger, og de græd ogsaa.

Der var nogle faa andre mennesker tilstede ved begravelsen, men Dot brød sig ikke om at se paa dem. Hun længebedes efter at se, hvad der blev af den lille piges ligkiste, som netop var bragt ind i kapellet, og ventede taalmodig, til de bragte den ud igjen; derpaa fulgte hun sørgetoget i en liden afstand, til de naaede det hjørne af kirkegården, hvor Salomon havde gravet graven.

Salomon stod der ved graven, da bærerne kom med ligkisten. Dot kunde se ham meget godt, og hun kunde ogsaa se presten, som stod ved enden af graven, og hele følget i en kreds rundt den. Hun vilde ikke gaa meget nær; men hun kunde høre presten læse op noget med en meget høitidelig stemme, og derpaa blev kisten sænket ned i graven. Den lille piges mama græd overmaade meget, og Dot græd ogsaa, for hun havde saa ondt af hende.

Da begravelsesceremonien var over, saa de alle ned i graven, og derpaa gik de bort. Dot løb hen til graven, straks de var gaaet, og idet hun greb fat i Salomons haand, kigede hun ned i den.

Den lille kiste stod paa bunden, og nogle af Dots tusendfryd laa rundt den.

"Er den lille pige inde i kisten?" spurgte Dot i en ærefrygtssfuld tone.

"Ja", sagde Salomon, "hun er derinde, stakkars ting; jeg skal fylde graven igjen nu."

"Er det ikke meget mørkt?" spurgte Dot.

"Hvad er mørkt?"

"Derinde", sagde lille Dot; "er det ikke meget kolbt og mørkt for den stakkars lille pige?"

"Na, jeg ved ikke det", sagde Salomon. "Jeg formoder, at folk ikke føler kulde, naar de er døde; hvordan det nu er eller ikke, maa vi til-dække hende varmt."

Men stakkars Dots hjerte var meget fuldt; og idet hun satte sig paa græsset ved den lille piges grav, begyndte hun at græde, som om hendes hjerte skulde bryde.

"Græd ikke, Dot", sagde den gamle mand; "maaste den lille pige ikke kjenner noget til det; det er maaste, som om hun sover."

Men Dots taarer stod kun des rigere; thi hun følte sig vis paa, at om den lille pige var isøvn og ikke kjendte noget til det nu, som den gamle Salomon sagde, saa vilde hun en dag vaagne op, og hvor forfærdeligt vilde det ikke da være for hende!

The Picnic.

Vaa landtur.

S. R. Raeger

Paa landtur.

"Kom, Dot", sagde Salomon tilsidst, "jeg maa kaste graben til."

Da sprang Dot hurtig op.

"Na, vent blot et øieblik", sagde hun, idet hun forsvandt mellem buksene.

"Hvad mon det er, hun vil nu?" sagde den gamle graver.

Hun kom tilbage med sit forklæde fuldt af tusendfrdh. Hun havde tilbragt hele morgenen med at plukke dem og havde stjult dem paa et styggefuldt sted under træerne. Derpaa kastede hun dem hulkende ned i den dybe grab og saa dem falde paa den lille kiste.

Hun saa nu paa, hvorledes Salomon fuldførte sit arbejde og gik hjem, før han havde faaet den lille piges grab "pen og i orden", som gamle Salomon udtrykte sig.

Fjerde kapitel.

Lilian og hendes ord.

Dot havde meget stor interesse for "sin lille piges grab", som hun kaldte den. Hun var oppe tidlig den næste morgen; og saasnart hendes mor havde vasket hende og givet hende frokost, løb hun til det rolige hjørne paa kirkegaarden for at se paa den nyoptastede grab. Den saa meget bar ud, syntes Dot, og hun løb bort for at plukke en hel del tusendfrdh og sprede ovenpaa den. Hun bedækkede den, saa godt hun kunde, med dem, og klappede fiberne af graben med sine smaa hænder for at gjøre den glattere og smukkere. Dot undredes paa, om den lille pige vidste, hvad hun gjorde, og om det gjorde hende lykkeligere at vide, at der var tusendfrdh paa hendes grab.

Hun tænkte, hun vilde spørge Salomon derom, og da hun var færdig gik hun hen for at opsøge ham. Han var langt borte, og hun bad ham komme og se, hvad hun havde gjort med sin lille piges grab. Han tog Dots lille haand, og hun førte ham til stedet.

"Se", sagde hun, "har jeg ikke faaet min lille pige smuk?"

"Jo", svarede han, "du har fundet mange tusendfrdh, Dot."

"Men", spurgte Dot ængstelig, "tror du, hun ved det?"

"Na, jeg ved ikke rigtig, Dot; maaste hun gjør det", sagde han; thi han vilde nødig stufte hende.

"Skal jeg lægge nogle tusendfrdh paa din

grab, gamle Salemn?" spurgte Dot, idet de gik bort.

Salomon gav intet svar; Dot havde saa ofte mindet ham om hans egen grab, at han undertiden var begyndt at tænke paa den og undres paa, hvorlænge det skulde være, før den skulde graves. Han havde en svag Yde om, at naar han var begravet, var det ikke dermed forbi. Han havde hørt om himlen og om helvede, og skjønt han aldrig havde tænkt meget paa nogen af delene, havde han dog en slags følelse af, at han en eller anden dag maatte gaa til det ene eller det andet sted. Helvede, havde han hørt, var for onde mennekter, og himlen for gode; men skjønt Salomon søgte at overtale sig selv til at tro, at han hørte til den sidste klasse, kunde han dog ikke heller ganske komme til den overbevisning. Der var noget i hans hjerte, som sagde ham, at alt ikke var, som det skulde være, med ham, og som gjorde dette emne meget ubehageligt for ham. Han puffedes, Dot vilde lade det falde og ikke tale mere til ham derom; og derpaa henfaldt han i drømmerier over Dot og Dots tusendfrdh og hele hendes søde væsen.

Det var samme dags eftermiddag, og Dot sad ved sin lille piges grab og forsøgte at faa sine tusendfrdh til at se smukkere ud ved at lægge nogle blade mellem dem, da hun hørte fodtrin gaa over den brede grusgang. Hun sprang op og kigede bag træerne for at se, hvem det var. Det var den dame og herre, som hun havde seet ved begravelsen, og de var komne for at se paa sin lille piges grab. Dot følte sig meget unnselig; men hun kunde ikke løbe bort uden at møde dem, derfor skjulte hun sig bag en hvidtornbust paa den anden side.

Den lille piges papa og mama kom lige hen til graben, og Dot var dem saa nær, da de knælede ned ved siden af den, at hun kunde høre meget af, hvad de sagde. Damen græd meget, og i nogen tid talte hun ikke; men herren sagde: "Jeg undres, hvem der har lagt disse blomster her, min kjære hustru! Hvor smukke de er!"

"Ja", svarede damen gennem sine taarer, "og graben var fuld af dem igaar."

"Hvor glad vor lille pige vilde have været", sagde han; "hun var saa glad i tusendfrdh. Hvem kan have gjort det?"

Lille Dot hørte alt dette fra sit skjulested, og hun var meget glad over, at hun havde gjort sin lille piges grab saa smuk.

Damen græd meget, mens hun sad ved

graven; men straks før de gik bort hørte Dot herren sige:

"Grød ikke, min kjære hustru! Huff, hvad Lillian sagde, natten før hun døde."

"Ja", sagde damen, "jeg vil ikke glemme det." Og hun tørrede sine øine, og Dot syntes, hun forsøgte at smile, idet hun saa op mod den blaa himmel. Derpaa tog hun en buket violer, som hun havde bragt med sig, og satte dem midt paa graven; men hun skittede ikke nogen af Dots tusendfryd, paa hvilde hun saa meget kjærlig og ømt.

Saa snart de var gaaet bort, kom Dot frem fra hvidtornbusten. Hun gik hen til sin lille piges grav, og idet hun knælede ned paa græsset ved siden af den, lugtede hun til violerne og kjærtegnede dem med sine smaa hænder. De fik graven til at se saameget smukkere ud, syntes hun; men hun var meget glad over, at damen havde syntes om hendes tusendfryd. Hun vilde plukke nogle andre imorgen.

Dot gik hjem meget langsomt. Hun havde saameget at tænke paa. Hun vidste nu sin lille piges navn, og at hun var glad i tusendfryd. Hun vilde ikke glemme det.

Dot var meget bedrøvet for den stakkars dame; hun ønskede, hun kunde sige hende det. Og derpaa begyndte hun at tænke paa, hvad det kunde være, hendes lille pige havde sagt, natten før hun døde. Det maatte være noget smukt, tænkte Dot, siden det kunde saa damen til at tørre sine øine og forsøge at smile. Maaften den lille pige havde sagt, at hun ikke havde noget imod at blive lagt ned i det mørke hul; men Dot troede, at det neppe kunde være det; thi hun følte sig vis paa, at hun selv vilde have overmaade meget derimod. Dot var vis paa, at hun vilde være meget bange, hvis hun skulde dø, og gamle Salomon skulde grave en grav til hende. Nei, det kunde ikke være det, Lillian havde sagt. Maaften Salomon havde ret, og den lille pige sov. Hvis det var saa, haabede Dot, det vilde vare en lang, lang tid, før hun vaagnede op igjen.

Salomon havde forladt sit arbejde, ellers vilde Dot have fortalt ham om, hvad hun havde seet. Men det var tetid nu, og hun maatte gaa hjem. Hendes mor stod i døren og saa efter hende, og hun raabte til barnet, at hun maatte skynde sig og komme ind til te.

Dot fandt sin far hjemme, og de begyndte sit maaltid. Men lille Dot var saa rolig og sad saa stille, at faberen spurgte hende, hvad der var iveien. Saa tænkte hun, hun vilde spørge ham om, hvad hun ønskede at vide, for

han var meget kjærlig mod hende og forsøgte i almindelighed at besvare hendes spørgsmaal.

Dot fortalte ham da om sin lille piges grav, og hvad damen og herren havde talt om, og hun spurgte ham, hvad han troede den lille pige havde sagt, som havde faaet hendes moder til at holde op at græde.

Men Dots far kunde ikke sige hende det. Og da Dot sagde, hun var vis paa, hun ikke vilde synes om at blive lagt ned i et saadant hul, lo hendes far kun og sagde, at hun ikke skulde bryde sig hober dermed; hun var altfor ung til at tænke paa saadanne ting.

"Men min lille pige var netop saa stor som mig", sagde Dot, "for det fortalte gamle Salomon mig."

Dette var et argument, som hendes far ikke kunde gjendrive; saa sagde han til Dot, at hun skulde skynde sig at blive færdig med sit aftenmaaltid og gaa tilfængs. Og da hun var falden i søvn, sagde han til sin hustru, at han ikke troede, kirkegaarden var et godt sted for hans lille pige at lege paa; det gjorde hende saa trist. Men Dots mor sagde, at det var bedre end gaden, og Dot var altfor livlig og fornøjet til længe at kunne være sørgmodig.

Og mens de talte, drømte lille Dot om Lillian, og om hvad hun havde sagt natten før hun døde.

(Forts.)

"Afdød fra synden."

En yngling spurgte engang sin bedstefader, hvad det bethder at være afdød fra synden. "Gik ud paa kirkegaarden", sagde den gamle, "raab paa de afdøde og sig: Kom ud, det er den skønne mai; himlen er blaa og fuglene synger."

Ynglingen gik bort, og da han kom tilbage, spurgte den gamle: "Hvad svarede de?" — "Intet."

"Gik atter bort", hød den gamle, "tal paa de døde og sig: 'Ubeiret er nær, skynd eder under tag, før det bryder løs.'" Da ynglingen kom tilbage, spurgte den gamle igjen: "Hvad svarede de?" — "Intet." — "Saa gaa hen og røs dem, og hører de ikke det heller, saa skjeld dem ud." — "At, min bedstefader, det vil nok ogsaa være forgjæves; de vil ikke svare mig noget." Da sagde den gamle: "Lær heraf, min unge ven, hvad det bethder at være afdød fra synden. Naar du foragter verdens røs og trusel, naar du lukker øine, øren og hjerte for syndens lyst, da er du afdød fra synden."

Mine klassekammerater og min lærer.

Har du nogensinde bedet til Gud for dine klassekammerater? Har du bedet Gud at hjælpe baade dig og dem, at I engang maa mødes i himmelen?

Nu sidder I der i stolerummet sammen. Lidt efter lidt forlader den ene efter den anden stolen, og om en del aar er I alle spredte omkring i landet; nogle er maasse endog i fremmede lande, og faar aldrig se dem mere her paa jorden. Na, kunde bare mange af eder mødes i himmelen engang! Det er noget, som er værdt at bede rigtig ofte om! Glem det nu ikke!

Og bed for eders lærer, at han maa være lykkelig, og at han og I maa mødes glade hos Gud engang. Han beber maasse hver dag for eder — det gjør mange lærere, kan I tro. Men husk ialfsald I paa ham, naar I taler med Gud i eders bønner. Hvor godt det vilde være for en lærer, om hver dag hele barneskollen bad til Gud for ham, at han maatte være og blive lykkelig baade her og hisset.

Heltmod.

Den 25de februar 1852 stødte det store engelske skib „Birkenhead“ paa klip-

Sitserbillede.

Hvem har ødelagt spillet?

perne omtrent 1000 engelske mil fra det gode haabs forbjerg. Det havde ombord et helt regiment soldater, som skulde gjøre tjeneste i Kapstaden.

Store vandmasser trængte straks ind i skibet, og pumperne kunde intet hjælpe. Stillingen var fortvilet. Om man benyttede alle baadene, vilde dog væsentlig blot kvinder og børn blive reddede. Medens man nu fik disse i baadene, lod obersten sit regiment opstille paa dækket med geværerne ved foden. Selv stillede han sig foran sine soldater, medens skibet langsomt sank i den vaade grav.

Det var et gribende skue fra baadene at være vidne til, hvorledes disse kraftige, unge bevæbnede mænd rolig gik døden imøde uden at tænke paa at gjøre kvinderne og børnene i baadene pladsen stridig. Oberstens befaling bandt dem til deres pladse, indtil bølgerne luffede sig over dem. Stille uden skrig sank de alle i dybet. Det var disciplin.

Opl. paa gaader i nr. 44.

Stjulte navne:

1. Maar, Tilfit.
2. Saale
3. Are.
4. And — kat — or.

Tirtantgaade:

U	G	E
G	U	L
E	L	G

Bogstavgaade.

9 8 7 er et spæceord. 1 8 6 3 7 9 er en by i Tyskland. 4 2 9 9 5 6 er et guttenavn. 1 2 3 3 8 6 er navnet paa en meget omalt engelsk general. 4 5 6 9 er noget, man bruger til tøj. 9 5 9 9 5 er et pigenavn. 6 7 4 5 er en by i Rusland. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 er en stat i Europa.

Hjalmar Gundersen
Notero.